

To vedbækpigers spredte glimt af barne-og ungdomslivet uden fjernsyn og mobiltelefon.

Jeg har opsøgt Henni Vejen Hansen, født Jensen i hendes nuværende bolig Strandlund 30, Charlottenlund.

Henni er i dag 83 år. Hun har efter aftale besøg af en anden gammel vedbækpige, Hanne Madsen på 81, datter af skodsborgfiskeren Carl Madsen, der var ejer af ejendommen Larsensvej 26

Hanne fortæller, at hun inden faderens køb af ejendommen på Larsensvej havde boet i Skodsborg, Strandvejen nr. 160, i den lejlighed, der pudsigt nok senere blev overtaget af Herbert Frederiksens forældre, Marie og Vilhelm.

Hannes ældre bror Preben, der også har haft sin barndom og ungdom i Vedbæk, er død for –år siden. Han var Georg Stage-dreng og fik sin "overbordsbisættelse" da hans urne blev sænket fra Georg Stage.

Begge piger vil gerne fortælle om deres barndom og ungdom i 40'ernes og 50'ernes Vedbæk. De kom væk fra hinanden, da de forlod Vedbæk, men de blev lykkeligt genforenet for ca. 25 år siden ved et tilfældigt møde. Siden har de holdt sammen.

Det er lidt svært at styre deres talelyst. Det er Henni, der har taget initiativet til sammenkomsten og derfor naturligt har mest at fortælle, men det følgende bliver på mange punkter deres fælles historie.

De to vedbækpiger i Hennis lejlighed Strandlund 30

Henni, der mistede sin mand Poul for 2 år siden efter at have fejret diamantbryllup (60 år), har 4 børn, 17 børnebørn og 5 oldebørn. Fantastisk!! Men det er ikke det vi skal høre om!

Hennis far,- -Vejen Jensen kom som lærer fra Nærum Skole til Vedbæk Skole i vinteren 1943.

Henni dengang

Vejen Jensen i Vedbæk Skole. Tavle og bøger i stedet for PC og mobil. Alle er vågne.

Familien havde i en årrække haft bopæl på Larsensvej (nr.25), hvor det livslange venskab med Hanne, der voksede op i nr 26, tog sin begyndelse. Ejendommen, der senere er blevet husket som havnefoged og forfatter Knud Andersens mangeårige bopæl og stedet, hvor hustruen med tilnavnet "generalen" gav klavertimer til mange børn, har stadig adressen Larsensvej 25, selv om den –efter at den gamle Jernbanevej blev erstattet af den nuværende Vedbæk Stationsvej og opførelsen af ældreboligerne "Vedbæk Fjord"- nærmere synes at være en del af Vedbæk Stationsvej, se billederne af "før" og "nu"

Før

Nu

På et tidspunkt i begyndelsen af fyrrerne flyttede familien Vejen Jensen bestående af mor, far og børnene Finn, f. 1938 og Henni f. 1933 til Strandvejen 419, ejendommen, der dengang bar navnet "Eben Ezer" og tilhørte Indre Mission.

419 nu

Familien Vejen Jensen flyttede ind på 1. Sal.

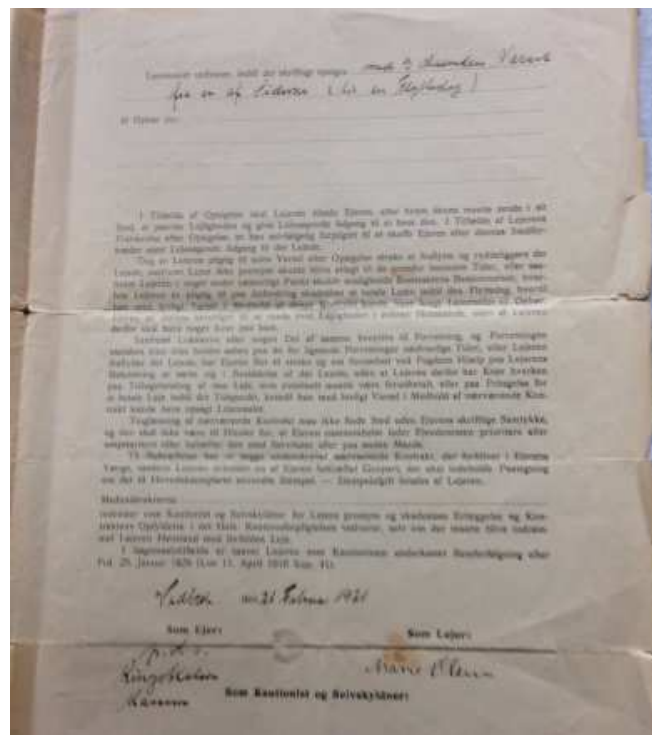
I stueetagen blev lokalerne først og fremmest brugt til mødevirksomhed, men om sommeren var der landliggerlejere.

Kælderlejligheden havde siden 1921 været udlejet til tre søstre Sofie, Marie og Helga Olsen mod oprindelig en årlig leje på 200 kr (!) samt pligten til at renholde mødelokalerne og sørge for opvarmning. Om det sidste fortæller Henni, at deres far i deres lejlighed under krigen fyrede med savsmuld og spildolie.

Henni har overgivet os søstrenes lejekontrakt underskrevet for ejeren af Indre Missions lokale kasserer, slagtermester Kingo Axelsen, hvis forretning på Olgasvej huskes af mange, og for lejerne af Marie Olsen.

Vi betragter lejekontrakten som lidt af et historisk dokument og har affotograferet et par af siderne.

Mødelokalerne huskes især anvendt til søndagsskole. Mødeprocenten her af børn fra alle samfundslag fra Vedbæk og opland var fantastisk, ja med nutidens besøgstal i kirkernenærmest uforståelig, men må nok bl.a forklares ved manglen på anden underholdning de lange søndage. Vores fortællere Henni og Hanne var naturligvis med hver søndag kl. 10-11, og de kan lave en lang liste med navne på lokale velkendte børnedeltagere fra den tid.

På underholdningssiden husker de især negerdukken og dens taknemlige nik, hver gang en mønt blev lagt i munden til "Afrikas fattige børn".

Søndagsskolelederen hed Plum.

Ved omtalen af Kingo Axelsen havde Henni en lille solstrålehistorie fra krigens tid, hvor en jødisk familie, der om sommeren var landliggere i stueetagen, i oktober 1943 måtte flygte til Sverige. De efterlod bl. a. en mængde kostbart sølvtøj, som Kingo Axelsen påtog sig at opbevare på sin bopæl. Ved tilbageleveringen til familien efter krigen gik historien, at sølvtøjet viste sig så værdifuldt, at det ved salg havde indbragt en sum, der satte familien i stand til at starte og med succes fortsætte opbygningen af en skotøjsfabrik. Hverken Henni eller Hanne husker navnet på familien. Det var noget i retning af "Billewicht". Kan nogen måske hjælpe os?

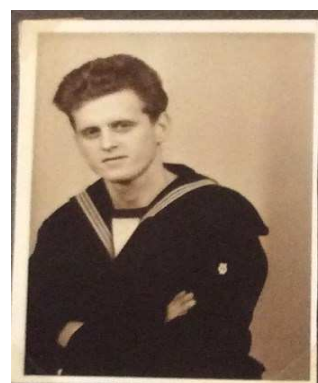
Til mødelokalernes anvendelse under krigen bør også nævnes skjule-og opholdssted for lokale frihedskæmpere, noget der først kom pigerne for øre efter 4 maj 1945.

Af de tre søstre Olsen så man aldrig Helga i gadebilledet. En alvorlig leddegigt tvang hende til at holde sengen. Men Sofie og Marie var let genkendelige i deres flagrende gevandter og en helt speciel gangart. De var stærkt religiøse, men kun en enkelt gang har Henni hørt om et opfyldt mirakel. Her gik historien, at Marie på grund af stærke smerter måtte tilkalde den ret nye læge doktor Svendsen, hvis diagnose krævede et hurtigt operativt indgreb, som imidlertid ved et påstået mirakel efter Mariens bønner herom blev unødvendigt, da det konstaterede onde nogle dage efter var forsvundet, naturligvis til stor overraskelse for doktor Svendsen, der nok har følt sig ramt ikke alene på sin professionalisme, men også på den ateistiske livsholdning han var kendt og måske lidt frygtet for.

Søndagsskolernes tid var ved at udrinde i hvert fald for den ungdomsgeneration, der her er tale om. Der måtte findes andre aktiviteter. Initiativet hertil blev omkring 1949 taget af Tonni Andersen (billede nedenfor) og den nu 16-årige Henni. Resultatet var Ungdomsklubben "Juventus", der i de følgende år i lokalerne i nr. 419 var mødestedet for byens unge. Ud over møder med foredrag (som foredragsholdere huskes bl.a den tidligere omtalte doktor Svendsen

og nok især modstandsmanden og faldskærmschefen Flemming B Muus) var der også i lokalerne indrettet et hobbyværksted.

Fra Hennis album har vi hentet nogle billeder bl.a. fra en udflugt til en feriehytte, hvis nærmere beliggenhed ikke huskes. Vi genkender Egon Sømmod og Jens Harald Jørgensen, men måske er der læsere af disse linier, der genkender eller kan fortælle om andre. Givet er det, at "Juventus" var en vigtig del af halvtredsernes ungdomsliv. Måske kan navne givet af de to fortællende piger som f.eks. Hanne Berthelsen, Herbert Frederiksen, Ole Seindal, Per Mikkelsen og Per Mortensen hjælpe på hukommelsen.

Tonni

I samtalens løb fortæller Henni og Hanne, hvordan der dukker erindringsbilleder op på deres netinder. Hanne husker pludselig, hvordan Flemming Andersen, (søn af rullemanden Ove Bas på Engvej) og hun med stor begejstring, men uden romantik delte deres interesse for cykelløb ved jævnlige besøg på Ordrupbanen, mens Henni spontant fortæller om deres besøg hos veninden Lis Hansen, datter af værtsfolkene på Pension "Landro", hvor Thit Jensen som gæst benyttede enhver lejlighed til at belære de unge piger om den nødvendige kamp mod mandens herredømme.

Henni husker også, hvordan hun og Alice Sørensen, der boede i kælderen hos tandlæge Kolte Olsen i naboejendommen i nr. 421 fik lov til kl. 4 om morgenen at komme ud og sætte garn med Alices far, "Admiralen". "Den lyd af motoren og havblink glemmer jeg aldrig"

Ligeledes synes Henni pludselig, at hendes historie om Vedbæk også må pege på Gerda Sønder og hendes mor, der dengang som syersker klædte store dele af Vedbæks kvindelige borgerskab og deres døtre på. Henni hørte til kunderne.

Gerda Sønder   Det bedste vi kunne få af Alice

"Juventus" blev vel en slags overgang til et begyndende voksenliv på Vedbæk Hotel. I hotellets store sydvendte restaurationslokale havde man "onsdagsaftener". Her opførte man amatørrevyer. Inge "Blik" var helt uundværlig som bidragyder både som optrædende og tekstforfatter, men alle havde en rolle at spille. Er der mon nogen der husker mere?

Udover onsdagsaftenerne var der lørdagene hvor man gik til bal, ifølge Henni uden "at nogen blev fulde". Mon alle er enige heri?

En særlig aften i 1952 eller 1953 er Henni dog helt sikker på forløbet. Hun blev valgt til Miss Vedbæk, men har desværre mistet billederne af denne begivenhed. Vi vil en anden gang gå på jagt i Søllerød Tidende.

Henni blev gift i 1955 med Poul Hansen. De blev boende nogle år hos Hennis forældre. Poul var ikke fra Vedbæk. Vi har fra albummet fået et ungdomsbillede af Poul, der deltog i det lokale liv bl. a. på fodboldholdet i boldklubben.

Poul og Henni var enige om at blive boende i Vedbæk og afgav et bud på nr. 419, da ejendommen blev udbudt til salg. Det lykkedes ikke og man flyttede fra Vedbæk, et savn for det gamle Vedbæk, men en beslutning Henni aldrig synes at have haft grund til at fortryde. Det er klart dokumenteret ved dette billede fra deres diamantbryllup, som vi ikke kan undvære til historiens "happy ending".

